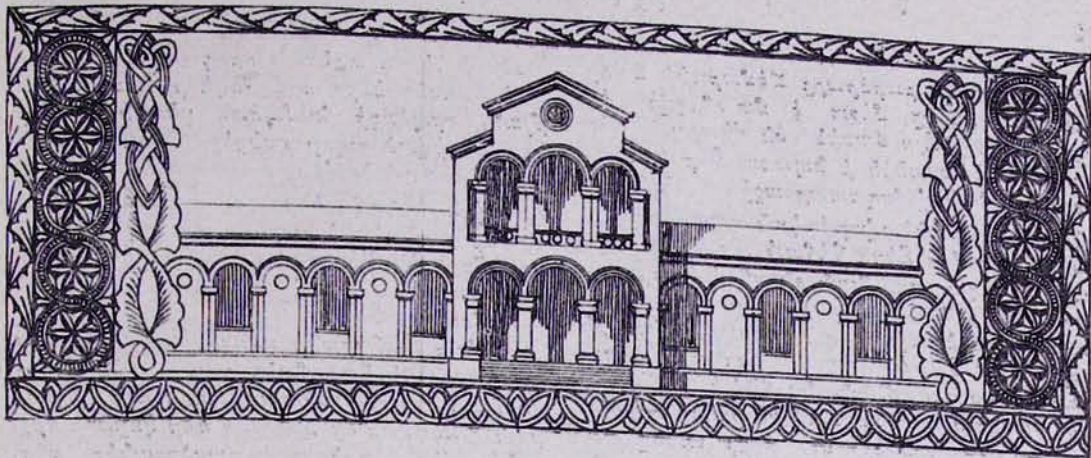

ՆՈՐ ՏՆՐԻՆ ՀՈԳԵՎՈՐ ՃԵՄՍՐԱՆՈՒՄ

Դեկտեմբերի 31-ն է, երեքշաբթի:

Հոգևոր ճեմարանում վերջացել են առաջին կիսամյակի քննությունները գոհացուցիչ արդյունքներով և ուսանողությունը, ուրախ տրամադրության մեջ, պատրաստվում է երկույան ճանապարհելու 1957 թվականը և սրտագին հուլիսներով ու հուլյսերով դիմավորելու նոր տարին՝ 1958 թվականը:

Հոգևոր ճեմարանում ուրախ են բոլորը՝ տեսչական ու դասախոսական կազմը, ամբողջ ուսանողությունը, իրենց պարտքը կատարած մարդկանց գոհունակությամբ և արդար խղճմտանքով: Ամեն կողմ եռուղեռ է, տոնական բարձր տրամադրություն:

Անցնում է օրը արագ, նոր տարվա հանդիսության նախապատրաստական աշխատանքներով:

Երեկո է արդեն, ժամը 8:

Որոշյալ ժամին Հոգևոր ճեմարան է գալիս Վեհափառ Հայրապետը, շրջապատված Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի և միաբանության անդամներով, Մայր Աթոռի պաշտոնեություններով:

Սեղանների շուրջ տեղ գրաված ճեմարանի դասախոսական կազմը, ուսանողությունը և հատուկ հրավիրյալներ սրտագին բացականչություններով և ջերմ ծափերով են դիմավորում իրենց սիրելի Հորը՝ Վեհափառ Հայրապետին:

Հոգևոր ճեմարանի վերատեսուչ գերաշնորհ Տ. Հայկազուն սրբազանը առաջին բաժակը առաջարկում է խմել Վեհափառ Հայրապետի թանկագին կենացը՝ արևա-

տության անկեղծ ու սրտագին բարեմաղթություններով:

Ամբողջ դահլիճը հոտնկայս բաժակ է բարձրացնում Վեհափառ Հայրապետի կենացը, ծափողույնների զվարթ հնչյունների տակ: Ապա ամբողջ դահլիճով մեկ, հանդիսավոր ու վեհ, թնդում է Մայր Աթոռի հոգևոր հիմնը՝ «էջ Միածինն ի Հօրէ» շարականը:

Խոսք է առնում Հոգևոր ճեմարանի փոխտեսուչ հոգեշնորհ Տ. Մեսրոպ վարդապետ Անթարյանը և ճեմարանի անունից շնորհավորում է Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի, Մայր Աթոռի միաբանության, Հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմի, վանքի պաշտոնեության և ապա բոլոր ներկաների նոր տարին: Բարեշնորհ Խորեն սարկավազը երգում է Կոմիտաս վարդապետի կալերգը, իսկ Կարապետ սարկավազը՝ «Կանչե կուռնիկ»-ը: Վարդան սարկավազը կարդում է իր ինքնագիր մեկ բանաստեղծությունը՝ նոր տարվա առիթով գրված և կրոնարույր խոհերով հագեցված:

Ճեմարանի Գ դասարանի ուսանող Կարապետ Սուքիասյանը կարդում է հետևյալ հուղիչ ուղերձը.

«Վեհափառ Տե՛ր.

Խորհրդավոր երեկո, ուր անցյալը և ներկան զոդվում են իրար, և ես օգտագործելով այս վայրկյանը, Հոգևոր ճեմարանի ուսանողության անունից սրտագին պարտք եմ զգում 1957 թվականի մայրամուտին և 1958 թվականի արշալույսի դիմաց շնորհավորելու Ձերդ Վեհափառությունը:

Դուք, որպես բարեբարը Ճեմարանի և մեր Հոգատար Հայրը, միշտ էլ մտահոգվել եք Ճեմարանով: Այս մասին են վկայում Ձեր կողմից Ճեմարանին ի նպաստ Ձեր կատարած բազմաթիվ հոգատար աշխատանքները, սկսած Ձեր մանկավարժական-դաստիարակչական գործից: Ձերդ Վեհափառության հայրական հոգատարության շնորհիվ է, որ այսօր Հոգևոր Ճեմարանը ունի իր գուրգուրող, խրատող և խրախուսող տեսուչը, հանձին գերաշնորհ Տ. Հայկազուն սրբազան հոր: Ձերդ Վեհափառության շնորհիվ է, որ այսօր Ճեմարանում դասախոսում են իրենց գործին հմուտ դասախոսներ: Սա փոքր առավելություն չէ. ուսուցիչը որքան կատարյալ է, այնքան վեհ կլինի աշակերտի ձգտումը:

Ձերդ Վեհափառության կողմից ցույց տրված անսահման հոգատարության, խնամքի շնորհիվ է, որ Հոգևոր Ճեմարանը օրեցօր, ժամ առ ժամ առաջադիմում է: Մի՞թե այդ մասին չի վկայում շորս ամսվա ընթացքում տասներկու դպիրների և վեց սարկավազների ձեռնադրությունը: Մեզանից ո՞ր մեկը չի վկայի Ճեմարանում ուսման և դաստիարակության վերելքի մասին:

Արտահայտելով Հոգևոր Ճեմարանի ողջ ուսանողության որդիական սերն ու երախտագիտությունը, օգտվում եմ այս երջանիկ առիթից՝ Ձերդ Վեհափառությանը մաղթելու արեւշատություն. թո՛ղ Տերը պահի Ձեր հովանին ողջ հայության վրա:

Այո՛, ես էլ հանգուցյալ Վարպետի պես պիտի սասնեմ. «Երանի՜ թե հազար ու մի կյանք ունենամ, հազարն էլ սրտանց Ձեզ նվիրեմ ու միայն մեկով երգեմ» ե՛րբդ վերելքի, ե՛րբդ վերածննդի՝ Մայր Աթոռի և Հոգևոր Ճեմարանի, վերածնունդ, որը տեղի է ունենում Աստուծո նախախնամության և Ձերդ վեհափառության տքնաջան աշխատանքի շնորհիվ, վերածնունդ, որ որդին է խաղաղության, խաղաղություն, որդեգրված ժողովուրդների կողմից, պաշտպանված մեր մեծ ժողովրդապետության միջոցով: Անկեղծ հարգանք, շնորհակալություն և անսասնություն մեր հանրապետության, որն ապահովում է ժողովուրդների խաղաղությունն ու վերածնունդը:

Երախտագիտություն եմ հայտնում նաև մեր բոլոր հարազատ միաբան հայերին ու եղբայրներին և մեր մեծարգո դասախոսներին, որոնք ձեռք-ձեռքի տված մեզ տանում են վեր, գեպի վեր, դեպի անհաս բարձունքը դիտության:

Առաջիկա տարին, որ քիչ հետո թևակոխելու ենք, թող լինի մեր բոլորի համար խաղաղության և արդյունավետ գործունեության տարի: Մենք մեր ամբողջ հոգով ցան-

կանում ենք և տքնում, որ դառնանք իսկական ուսանողները այս հոգևոր հաստատության, որպեսզի հումպետս շվատնվեն մեր վրա թափված բոլոր ջանքերը: Թեև պատանիներ ենք տակավին, բայց ունենք կամք և կորով և հուսով ենք, որ կկարողանանք դրանք գործածել ի բարին, որի հաջողությունը կթողնենք Տիրոջ, որ «յաջողէ՛ դամենայն յամենայնի»:

Վեհափառ Տե՛ր.

Հոգևոր Ճեմարանի ուսանողությունը, որի զգացումների թարգմանը այս պահին թոթովում է Ձերդ Վեհափառության առաջ, խնդրում է Ձեզ, որ օրհնեք մեզ մեր կոչման մեջ, բռնեք մեր ձեռքերից և բարձրացնեք վեր, վե՛ր մինչև Աստուծո Ս. Սեղանը:

Այս հանդիսավոր պահին, թույլ տվեք, որ ի դեմս իմ ուսանող եղբայրների, մատչիմ ի համբոյր Ձերդ Սուրբ և օծյալ Աջույն և հայցեմ Ձեր հայրական օրհնությունը:

Ընդունելության ժամանակ ջերմ ու հուզիչ ելույթներ են ունենում Գերազույն Հոգևոր Խորհրդի անդամներ գերաշնորհ Տ. Սահակ և Տ. Վարդան սրբազանները, հոգեշնորհ Տ. Վահան և Տ. Նիկիշ վարդապետները, Մայր Աթոռի տնտեսա-ֆինանսական կառավարչության պետ պր. Հմայակ Սեդ-գարյանը, Ճեմարանի դասախոս Վարազ Առաքելյանը, «Էջմիածին» ամսագրի՝ խմբագիր պր. Ա. Հատիսյանը և ուրիշներ:

Բարեշնորհ Պետրոս սարկավազը երգում է Ռ. Մելիքյանի «Վարդը», իսկ Բ դասարանի տեսանող Ազատ Տերտերյանը՝ «Մայր Առաք-սի»-ն: Ապա Խորեն սարկավազը կարդում է հետևյալ գեղեցիկ ուղերձը.

«Շնորհազարդ և աստվածարյալ Ս. Հայրապետ.

Թույլ տվեք Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի սարկավազների անունից սրտագինս ջերմ-հավորել Ձերդ Ս. Օծության նոր տարին:

Այսօր մարդկության կյանքից պատմության գիրկն է անցնում ես մեկ տարի:

Երբորդ անգամն է, որ հաջորդաբար վայելում ենք Ձերդ Վեհափառության ամենաթանկագին ներկայությունը ավանդական այս գեղեցիկ սեղանի շուրջը:

Ամանորի ավանդական այսպիսի ճոխ սեղանների շուրջ են համախմբված աշխարհի բոլոր անկյուններում գտնվող ժողովուրդները, քրիստոնյա և ոչ քրիստոնյա, և այս սրբազան պահին, ավելի վառ և սրտատուչ հույսերով ու լավատեսությամբ, թևակոխում են նոր՝ 1958 տարեթիվը:

Իսկ հայ ժողովրդի համար առավել ևս բուրդեց հավատով, հույսով, աշխատանքով և գիտական նորանոր նվաճումներով հարուստ և արդյունաշատ մի տարի:

Հայ ժողովուրդը, իր վերածնված և ծաղկած Հայրենիքի մեջ, արդար հպարտությամբ, խաղաղ ու ստեղծագործ աշխատանքի, մշակույթի, տնտեսության անընդհատ աճման պայմաններում, դիմավորում է 1958 տարին։ Անցնող ամեն մի տարի գոհունակությամբ, հայրենասիրությամբ է լցնում յուրաքանչյուր հայու սիրտը։

1958 թվականն է արդեն, մարդկային կյանքի մատչանում այսօր ավելանում է մի սպիտակ էջ ևս։

Վեհափառ Տե՛ր.

Մեզանից յուրաքանչյուրը քաջ գիտակցում է, որ այսօր մենք կանգնած ենք նոր կյանքի, նոր գործունեության առաջ, որը մեզանից պահանջում է ավելի ևս ուժերի լարում, կորույթ, սեր դեպի մեր նվիրական ու սրբազան գործը։

Մայր Աթոռը իր ամբողջ միաբանությամբ, Հոգևոր Ծննդաբանով և ընդհանուր պաշտոնեություններ համախմբված է Ձերդ Վեհափառության շուրջը, իբրև մի նահապետական ընտանիքի զավակներ՝ դիմավորելու համար 1958 տարին։

Վեհափառ Տե՛ր.

Մենք լիաճույս ենք, որ մոտ ապագայում Ձերդ Վեհափառության իմաստուն և հեռուստեպ գործունեության շնորհիվ, պիտի փարատվի հայ եկեղեցական կյանքի մեջ գոյություն ունեցող ժամանակավոր տաճապը և Հայ եկեղեցին պիտի շարունակի իր պայծառ գործը, իր հրաշալի վերածնունդը, իր պատմական առաքելությանը լավագույն կերպով ծառայելու համար, ի մխիթարություն բովանդակ հայ ժողովրդի։

Այս գիտակցությունն է մեզ՝ Մայր Աթոռի սարկավազներիս գոտեպնդում, մեր կարողությունները բոլորանվիր կերպով Հայ եկեղեցուն ընծայաբերելու։

Մաղթում ենք և բովանդակ հոգով աղոթում, որ ամենաբարձրալ Տե՛րը Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցուն պարզեր պայծառություն և կուռ միություն։

Թո՛ղ 1958 տարին լինի մեր եկեղեցու համար հոգևոր զարթոնքի տարի։

Թո՛ղ էլ ավելի ուժման և ծաղկեն հայի վերածնված Մայր Հայրենիքը, Հայաստանյայց Առաքելական Ս. եկեղեցին և ամենայն հայոց նվիրական, քրիստոսահիմն Մայր Աթոռը և Հայրապետությունը։

Քաղցր պարտականություն է նաև մեզ համար՝ սրտագին շնորհավորել Գերագույն Հո-

գևոր Խորհրդի, Վերստուգիչ հանձնաժողովի, Մայր Աթոռի ամբողջ միաբանության, Հոգեվոր Ծննդաբանի տեսչական և դասախոսական կազմի և Մայր Աթոռի ընդհանուր պաշտոնեության նոր տարին, լավագույն բարեմաղթություններով։

Շնորհավոր նոր տարի, Վեհափառ Հայրապետ։

Ձեզ երկար կյանք և արեւատություն։

Ամանորի սեղանների շուրջ ստեղծված ուրախությունը խորանում էր գիշերվա ժամերի հետ միասին, որոնք անցնում էին սրաթև, բայց բովանդակալից և հաճելի։

Բարեշնորհ Հայր սարկավազ Պողոսյանը ավարտով երգեց «Երկիր, անդին երկիր»-ը։

Ընդհանուր խանդավառության և ծափերի տակ խոսք առավ Վեհափառ Հայրապետը, փիլիսոփայորեն վերլուծելով «ժամանակ» հասկացողությունը և հայրական իմաստաշատ խրատական խոսքեց միաբանության և ուսանողության, նոր տարվա առթիվ սրտագին թելադրություններ արեց՝ ճանաչելու ժամանակի արժեքը ժամանակի մեջ՝ հոգեպես և իմացապես աճելու և վերանորոգվելու համար, լավագույն ծառայելու համար Մայր Աթոռին, հայ ժողովրդին և Հայրենիքին։ Վեհափառ Հայրապետի նոր տարվա պատգամը, կաղանդի գիշերվա խոհերով ներշնչված, հավատով և լավատեսությամբ ջերմացած, խանդավառ ու համոզիչ շնչով արտասանված, խորապես տպավորվեց բոլոր ներկաների սրտերում և գոտեպնդեց ամենքին՝ եպիսկոպոս, վարդապետ, սարկավազ թե ուսանող, դասախոս կամ պաշտոնյա՝ ձեռք-ձեռքի տված աշխատելու հօգուտ Մայր Աթոռի, ի պայծառություն Հայ եկեղեցու և ի մխիթարություն հայ ժողովրդի։

Ապա մի պահ հանգան դահլիճի պայծառ լույսերը։ Մթության մեջ լսվեց Հայոց և Պետության սարկավազների երգը՝ «Լուռ գիշեր, սուրբ գիշեր»-ը, որ խորապես հուզեց բոլոր ներկաների սրտերը Մենդյան գիշերվա սուրբ խորհրդով։

Վեհափառ Հայրապետը նոր տարին՝ 1958 թվականը դիմավորեց Հոգևոր Ծննդաբանով, շրջապատված իր միաբաններով, բազմած ամանորի նույն սեղանների շուրջ։

Ուշ գիշերին, Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով, վերջացավ նոր տարվա առթիվ կազմակերպված ընդունելությունը Հոգևոր Ծննդաբանով։

